

Вільям Шекспір

(1654–1616)

МОНОЛОГ ГАМЛЕТА

То ж бути чи не бути? В тім питання.
Достоїнство і гордість перш за все?
Так це – коритись випадку і долі
стрілі крилатій, каменю пращі
чи, як бунтар, повстати проти моря
нещасть і суму.
Зло перемогти у боротьбі?
Загинути, заснути
у вимірі, де праведність, як помста?
Хай простір сну зупинить серця біль,
бо муки – зміст,
літопис існування плоти.
Кінця такого зичив би я другу –
блаженний перехід у вир бажань!
Загинути. Зануритись у сни.
Та ось у чому перешкода розумінню:
чи це, можливо, прах, що бачить сни,
коли вузли суєт розв'язані земні?

Ця думка стримує – вона причина,
що змушує крізь біль перетерпіти
знуцання і усміхнене презирство
усього світу:

утиски верхів і підлість суддів,
апломб всіх можновладців,
дужих кривди і байдужість
до світлого, несмілого кохання.
Якби я над собою був суддею,
сталеве лезо розімкнуло б час,
і хто б терпів отой тягар життєвий,
нічні страхіття і тяжіння зла,
якщо б ми знали, що з країни смерті
хтось повернувся, хтось один побачив
сіяння мороку – Божественного сяйва,
що вміщує в собі вселенську вічність.
Здоровий глузд з нас робить легкодухів,
а совість прирікає на вагання.

Минає
свобода волі. Вже безповоротно
величні наміри і подуми високі,
неначе струм гнучкої течії,
зникають. Дія закінчилась!
Але тихіш. Офеліє, згадай
і пом'яни мої гріхи в молитвах.